

Глава XII.

Трето сражение подъ Плѣвеньъ.

Къмъ края на августъ мѣсецъ, Османъ-паша, като видѣ, че искатъ окончателно да го окръжатъ въ Плѣвеньъ, пригответи се да атакува; но бѣше вече твърдѣ късно, и слѣдъ като прѣтърпѣ несполука на 19 августъ, той за винаги се отказа отъ настѣпателни дѣйствия. Нѣщо повече, — на 21 и 22 августъ, Скобелевъ и Имеретински му отнѣха и Ловечъ; съ това се унищожи свободата на маневриранията и свързката съ Шипченската армия. По-нататкъ ние ще видимъ, че около Плѣвеньъ се изсипаха още много гранати и куршуми, че двѣтѣ враждующи армии показаха удивителна неустрашимостъ и принесоха прѣдъ олтаря на своитѣ отечества хиляди челоуѣчески жертви! Ние така сжщо ще видимъ, че въ този чудесенъ периодъ, нашитѣ офицери сж показали грамадни способности въ създаването на една отбранителна позиция, и че нашитѣ солдати сж се заривали въ земята като къртове и сж се били като лъвове.

Но ние така сжщо ще видимъ още, че заедно съ вземането на мѣрки за продължаванieto на тази геройска отбрана, ние умаляхаме сжщеврѣменно и своитѣ шанси за отстъпване. Колкото повече растѣше нашата слава, поради нашето съпротивление, толкова повече, — вслѣдствие продължителността на това сжщото съпротивление — се намаляваше надеждата у насъ за успѣхъ!